Държавна Печатница
на вестникъ
„ДОБРУДЖАНСКИ ГЛАСЪ“
ул. „Царица Йоанна“ [illegible]
Телефонъ № 150
ОСНОВАНЪ ПРЕЗЪ 1923 год.
КАТО ОРГАНЪ НА БЪЛГАРСКОТО МАЛЦИНСТВО ОТЪ РУМЪНИЯ

Стр. 4
1 лв.

ДОБРУДЖАНСКИ ГЛАСЪ

РЕДАКТИРАТЪ: Л. П. СТАНЧЕВЪ и Я. х. ЯНЕВЪ

Брой 485 Добричъ, петакъ 11 юлий 1941 год. Година VI

ТАРИФА НА ВЕСТНИКА:
АБОНАМЕНТЪ за България: 1 година . . . . 280 лв. 6 месеци . . . . 150 „ 3 месеца . . . . 80 „
Годишенъ абонаментъ за чужбина . 560 „
ОБЯВИ: официални по 2·50 лв. на кв. см. търговски — по споразумение, годежни и венчални по 60 лв. на публикация, въ хрониката по 10 лв. за гармонденъ редъ. На абонати специални условия

Народна библиотека Варна

Войната щѣла да се свърши по точно опредѣления планъ отъ германцитѣ

Германскитѣ моторизирани армии обкржжили ядрото на комунистическитѣ войски

СТРАХОТНИ СРАЖЕНИЯ на ИЗТОЧНИЯ ФРОНТЪ

Ню-йоркъ 10. „Нашиналъ Бродкястингъ Кѫмпани“ съобщава, че презъ последнитѣ 24 часа германското главно командуване пазело пълно мълчание по хода на военнитѣ действия на източния фронтъ.

Отъ Берлинъ, обаче, било загатнато, че германскитѣ моторизирани армии провеждали успѣшни действия, които целели пълното обкржжаване на ядрото на комунистическитѣ войски.

Споредъ германскитѣ сведения войната щѣла да се свърши по точно предначертаниятъ германски планъ и опредѣленото отъ германскитѣ военни време.

Това свое убеждение кореспондентътъ засилилъ, когато снощи видѣлъ 45 минутниятъ филмъ отъ войната на източния фронтъ. Филмътъ билъ представенъ нарочно за представителитѣ на чуждия печатъ но въ най-скоро време щѣлъ да бѫде представенъ и на публиката.

За сега нѣма указание кѫде сѫ германскитѣ успѣхи най-решителни. Все пакъ отъ нападенията на комуниститѣ се вижда, че се борятъ съ превъзходящи непріятелски сили въ сектора на островъ, около 320 клм. отъ Ленинградъ, на Полдоксъ, около 240 клм. южно отъ Островъ по пѫтя за Москва и на Новгородъ Волинксъ и показватъ че въ тѣзи мѣста германскитѣ войски спечелели голѣми сражения и значително сѫ напреднали въ съветска територия.

Споредъ сведенията отъ различни мѣста, въпрѣки мълчанието на германцитѣ ясно проличава, че на източния фронтъ се развиватъ страхотни сражения и че германското оржжие държи първенство и въ скоро време ще се узнаятъ спечеленитѣ успѣхи. Войната на източния фронтъ е за животъ и за смъртъ между две идеи между два свѣта.

ОТГОВОРНОСТЬТА НА СТАЛИНЪ ЗА СВѢТОВНАТА ДРАМА

МНЕНИЕТО НА ОФИЦИАЛНИТѢ ТУРСКИ СРѢДИ

Анкара 10. Мнението на турскитѣ официални срѣди се развива всѣки день все повече и повече къмъ едно строго осжждане на съветската политика. Сега не е вече рѣдко да се чуватъ гласове на възмущение противъ двойната игра на Съветска Русия, която вмѣсто да опита да избѣгне войната презъ есеньта на 1939 г. се солидаризира тогава срещу Германия съ западнитѣ сили. Съветска Русия не престана да се готви за войната, като разчиташе, че Германия ще бѫде значително изтощена презъ 1942 година, което ще й позволи да стане пъленъ диктаторъ на Европа.

Характерна е днешната уводна статия на официоза в. „Улузъ“. Въ нея ясно се говори, че турскитѣ политически срѣди се отдалечаватъ все повече отъ английскитѣ тълкувания противъ свѣтовната политика. Вестникътъ поставя въпроса каква отговорность се пада на Сталинъ въ свѣтовната драма.

Истамбулъ 10. Инцидентътъ съ френския корабъ станалъ въ турскитѣ води, се осжжда строго отъ общественото мнение въ Турция.

Анкара 10 Турското правителство прие да защищава интереситѣ на Франция в ъ Съветска Русия.

ГЕРМАНЦИТѢ НАПРЕДВАЛИ ОТВЪДЪ СМОЛЕНСКЪ ПО ЖЕЛѢЗОПѫТНАТА ЛИНИЯ ЗА МОСКВА

УНГАРСКИТѢ ВОЙСКИ ВОДЯТЪ ОжЕСТОЧЕНИ СРАЖЕНИЯ

НЕАПОЛЪ БОМБАРДИРАНЪ

Бернъ 10. (Стефани) Споредъ едно съобщение отъ Москва, въ областьта на Смоленскъ германскитѣ войски сѫ издигнали предмостови укрепления на Двина и напредвали отвъдъ Смоленскъ покрай желѣзопѫтната линия за Москва.

Будапеща 10. Началникътъ на унгарското главно командуване съобщава, че унгарскитѣ войски, които сѫ минали р. Прутъ, водели кръвопролитни сражения съ съветскитѣ войски и напредвали къмъ вътрешността. При тия сражения съветскитѣ войски сѫ дали 25,000 пленици. Ония отъ пленицитѣ които доказали че сѫ отъ украйнски произходъ били освобождавани и отпѫтували за своитѣ мѣста.

Хелзинки 10 Вчера 9 финландски самолети влѣзли въ сражение съ 10 съветски бойни летала и успѣли да свалятъ 8 отъ непріятелскитѣ самолети. Всички финландски самолети се завърнали въ базитѣ си.

Римъ 10 Непріятелски самолети бомбардираха Сиракуза и Неаполъ. Има причинени щети и човѣшки жертви. В ъ Неаполъ има 13 души убити и ранени.

Стокхолмъ 10 Въ Стокхолмъ станаха голѣми манифестации противъ Съветска Русия. Тукъ се узнава, че германскитѣ войски усилено напредвали по посока на Мурманскъ.

Парижъ 10 Съ хиледи французи се записватъ въ легиона, който наскоро ще замине да се бие на фронта противъ комуниститѣ.

Опреснителни курсове за учители

отъ Добруджа, Тракия, Македония и Моравско

Лѣтната учебна почивка презъ настоящия сезонъ ще бѫде използувана отъ Министерството на народното просвѣщение за една цѣлостна и пълна подготовка на учителския персоналъ отъ новоосвободенитѣ земи. За тая цель ще бѫдатъ открити два опреснителни курса: въ Шуменъ — за учителитѣ отъ Добруджа и въ София — за учителитѣ отъ останалитѣ новоосвободени земи. Учителитѣ — курсисти ще получаватъ пѫтни и дневни пари. Опредѣлени сѫ вече ржководителитѣ на тия курсове. Учителитѣ курсисти ще бѫдатъ настанени повечето въ частни домове, за да могатъ извънъ курсоветѣ да упражняватъ въ разговоръ чистия български езикъ. По този начинъ, следвалитѣ курса, следъ положената грижа отъ министерството на народното просвѣщение, ще се явятъ презъ есеньта напълно подготвени за задачитѣ си, които имъ поставя дългътъ къмъ обединението на отечеството.

ВЪПРѢКИ ПРИМИРИЕТО ВЪ СИРИЯ, ВРАЖДЕБНИТѢ ДЕЙСТВИЯ ПРОДЪЛЖАВАТЪ

Ерусалимъ 10 Въпрѣки примирието, в ъ Сирия продължаватъ да се водятъ сражения между английскитѣ и френски войски. Днесъ до пладне враждебнитѣ действия не бѣха прекжснати.

Цариградъ 10 Споредъ сведения отъ достовѣренъ източникъ опразването на Александрия продължавало усилено! Сжщо така и Суецъ билъ опразненъ Около Александрия били образувани много лагери Главната водопроводна тръба за града била силно повредена отъ бомбардировката на германскитѣ самолети.

Берлинъ 10. На 9 т. м. сутриньта германскитѣ бойни летала предприеха голѣмо нападение задъ тила на непріятеля и успѣха да прекжснатъ всички връзки. Опититѣ на съветскитѣ войски да контраатакуватъ пропаднаха. Много камиони и други превозни срѣдства бѣха успѣшно нападнати и унищожени. Цѣли влакове, отъ низка височина бѣха нападнати и разрушени, други дерайлираха.

печат...доорудженски глас

КРЕПОСТИ ВЪ ПЛАМЪЦИ

КЪМЪ „МАЖИНО"

Въ ранното утро на дванадесети юний една германска пионерна рота се намираше срещу французкитѣ укрепления „678", „685", „696" и „699" на линията „Мажино". Командирътъ на дружината, командиръ на ротата и началникътъ на патрула бѣха проучили тѣзи съпротивителни гнѣзда презъ време на нѣколко трудни разузнавания. Седнали въ високата трева близу до закритията тѣ ясно чуваха какъ противникътъ се смѣеше и разговаряше. Отдѣленията за извършване на удара бѣха още въ очакване, скрити въ храститѣ между високитѣ буки.

Дивизионната артилерия започва да обстрелва набелязанитѣ закрития, въздухътъ се изпълва съ бучене — отвесно нападащитѣ самолети влѣзоха въ действие.

Часътъ е десеть преди пладне: започва нападението срещу закритията. Въпрѣки стрелбата на леката противъздушна артилерия, противоброневитѣ орждия и тежкитѣ картечници, които държатъ още подъ огънь пространството надъ и около закритията, три щурмови отдѣления се спущатъ срещу укрепленията „699" вдѣсно, „696" по срѣдата и „685" влѣво.

Отъ изходната позиция се вижда твърде далеко въ долината на Сулцбахъ. Като чудна панорама се издигатъ гориститѣ планини, тъмнѣятъ въ далечината върховетѣ на Вогезитѣ.

Французитѣ сж повалили дърветата въ окрайнината на гората, за да добиятъ добъръ обстрелъ въ полето предъ себе си, но съ това тѣ сж създали много сполучливо прикритие за нашитѣ нападатели, които се скриватъ напълно между повалениятѣ дървета.

Германцитѣ се спущатъ въ долината. Тревата тамъ е висока и напълно скрива сивозеленото имъ облѣкло, но едвамъ тѣ се показватъ и тукъ-тамъ се зачува стрелба отъ атакуващитѣ укрепления и невидимитѣ фланкиращи закрития и батареи. На десеть часа и двадесеть минути отдѣленията достигатъ до старъ и задълбанъ пѫть, изпълненъ съ насѣчени клони и обстрелванъ надлъжно отъ едно странично закритие, който не имъ дава почти никакво прикритие. Бойцитѣ, които сж ранени тамъ, оставатъ и се виждатъ отъ противника. Пушечнитѣ бомби и минохвъргачкитѣ косятъ, но атаката продължава: трѣбва да се премине, защото това е едно отъ важнитѣ мѣста на линията „Мажино".

Капитанъ В. води своитѣ своитѣ три щурмови отдѣления. Той ще успѣе, защото неговитѣ хора сж сржчни и смѣлчаци. Капитанътъ не за първи пѫть се намира предъ такава задача. Презъ Свѣтовната война е билъ раняванъ четири пѫти, участвувайки въ действията на една щурмова дружина и знае какво да прави. Това изисква спокойствие, решителность и всестранна подготовка.

Командирътъ на дружината, майоръ Ф., сѫщо боецъ отъ Свѣтовната война, е ималъ само осемь дни за подготовката на своята трета рота за пробива на линията „Мажино". Но той бѣ толкова сигуренъ въ своитѣ хора, щото поиска отъ командира на дивизията да извърши нападението за завладяване противниковитѣ закрития само съ пионери, което ще позволи на пехотата да проникне и развие успѣха на дълбочина въ мѣстностьта задъ закритията.

Командирътъ на щурмовитѣ отдѣления, както и хората, влизащи въ състава имъ, сж решителни хора. Нѣкои отъ тѣхъ сж били спортисти въ мирно време.

Презъ зеленината и сѣчището бойцитѣ се приближаватъ съвсемъ близу до укрепенитѣ мѣста, които сякашъ бѣснѣятъ. Тѣ достигатъ до препятствията, които съединяватъ помежду имъ отдѣленитѣ укрепления или ограждатъ и заназватъ всѣка отдѣлна постройка. Отдѣленията прибѣгватъ, използвайки всѣко случайно закритие: тукъ нѣкоя яма, тамъ повалено дърво, по-нататъкъ гънка на земята, а още по-далечъ нѣкой храсталакъ. Въ десеть часа и четиридесеть минути издигнатитѣ гордо надъ откритата мѣстность противотанкови куполи не служатъ за нищо, защото леката противовъздушна и противоброневa артилерия и картечницитѣ стрелятъ право въ тѣхнитѣ войници. Чува се и звънътъ на стоманата имъ.

Въ това време вдѣсно въ препятствието избухва първиятъ удълженъ зарядъ, приготвенъ за разрушаване на телениятѣ препятствия. Въ тѣхъ сж заложени отъ противника две редици мини, които се познаватъ по дългитѣ си желѣзни губи, а подъ тѣхъ, въ земята — малки бомби.

Избухватъ нови удължени заряди, кжсове отъ препятствия летятъ и презъ направенитѣ пробиви, бойцитѣ — пионери бързо преминаватъ. Тукъ падатъ убити и ранени. Военният свещеникъ, който е дошелъ въ първитѣ линии, превързва раненитѣ. Задимителнитѣ бомби засъскватъ и пръскатъ наоколо своя димъ, който е добро прикритие противъ страничната стрелба на противника, която твърде много пречи на напредването.

Едно отъ отдѣленията залѣга на открития склонъ подъ горската пѫтека и бърза да се прикрие задъ дебелитѣ дървета на една дървена преграда, за да завладѣе после пълзишкомъ близкото противотанково закритие, чиито защитници до последния моментъ сж обстрелвали съ адски огънь. Второ отдѣление разкжсва кржговитѣ препятствия около другото закритие и сѫщо го напада. Ефрейтора В. се спуща къмъ постройката не по-малко отъ петнадесеть пѫти и хвърля експлозиви въ бойницитѣ й, но напраздно. При все това нѣкои отъ експлозивитѣ попадатъ върху закритието и избухватъ предъ отворитѣ му, но неговитѣ защитници не искатъ да се предадатъ. Ала когато единъ експлозивъ попада въ цельта, хвърленъ, подъ прикритието на огъня отъ картечницитѣ пистолети, отъ близко разтояние, когато пукотъ и трѣсъци обграждатъ закритието, а отдѣлението се вдига на ударъ, тогава силитѣ на хората въ укреплението не могатъ да задържатъ повече.

Издигатъ бѣло знаме.

(Следва)

Заемътъ за народната отбрана е заемъ на народното единение. На него трѣбва да се гледа, като на общонародно дѣло. Не е достатъчно само да се покрие. Необходимо е всѣки да има дѣлъ въ него.

Ако го смѣтаме за жертва, той е минималната, която може да се поиска въ тия изключителни времена.

Нѣколко облигации отъ вѫтрешния заемъ е най-добриятъ пласментъ за спестени срѣдства.

Четете в-къ

„Добруджански гласъ"

Д-ръ КЪНЧО ДЖОРОВЪ
се установи на ЧАСТНА ПРАКТИКА
ПЛОЩАДЪ 70 № 8 (ДО СТАРИЯ ОРѢХЪ) 361-8-7

БОКСА
АРАБИНЪ
Голѣми количества (върсатъ)
МУХОЛОВКИ ГРАФИТЪ
Очаквайте посещение на пѫтника ни.
Химическа лабаратория ИВ. САВОВЪ
ВАРНА ул. Ген. Тошевъ № 39

Конкуренция при качество
Варъ отъ 1 кгр негасена — 3 и половина до 4 кгр. Гасена варь, ленени влакна и пѣсъкъ за малки ремонти. Познатитѣ отъ земедѣлцитѣ СРѢБСКИ БРУ. СОВЕ за точене на коси, на едро и дребно съ цена много известна.
при БЕЛЧО ИВ. НЕДѢЛКОВЪ (габровеца)
ул. „№ 104 "№ 2 (Джамийскитѣ дюкяни)
(Срѣщу колониалния магазинъ на Енчо Тодоровъ)
346—6

:: Набавете си следнитѣ книги ::
СЪ КРАЙНО НАМАЛЕНИ ЦЕНИ:

1. **Захари Стояновъ**	Биография на Ботевъ	150 л.	15 л.
2. **Д. Б. Митовъ**	Сборникъ Дзивговъ	100 „	20 „
3. **Д. Б. Митовъ**	Писатели и книги 1936	70 „	12 „
4. **Д. Б. Митовъ**	Писатели и книги 1937	70 „	12 „
5. **Д. Б. Митовъ**	Свѣтовни лица	70 „	15 „
6. **Ирина Немировска**	Жертвата, романъ	50 „	15 „
7. **А. Каюе**	Статуята, романъ	50 „	15 „
8. **Калина Малина**	Нощни пещеруди	30 „	12 „
9. **Калина Малина**	Кръвьта на дѣдитѣ	25 „	8 „
10. **Калина Малина**	Косьо Дългоносьо	20 „	6 „
11. **Проф. П. Петковъ**	Тайнитѣ на живота	25 „	8 „
12. **Проф. П. Петковъ**	Разбулени тайни	30 „	8 „
13. **Проф. П. Петковъ**	Кръвьта говори	15 „	6 „
14. **Вичо Ивановъ**	На село	20 „	8 „
15. **Соня Вичева**	Нишитѣ писателки	35 „	12 „
16. **Ст. Аврамовъ**	Бабунски легенди	15 „	6 „
17. **П. Горянски**	Пѣсень въ ливадитѣ	30 „	15 „
18. **Н. Джеровъ**	Георгьовденски люлки	20 „	10 „

ПОРЪЧКИ до „ЛИТЕРАТУРЕНЪ ГЛАСЪ" „Парчевичъ" 39. — СОФИЯ Чекова с-ка 2102

ПУШЕТЕ ПЛОВДИВСКИТѢ ЦИГАРИ ЗОРА
205—20

Печати. „Добруджански гласъ"

Писмо отъ града до село

отъ ДѢЛЧО ДѢЛЧЕВЪ

ПИСМО ШЕСТО

Днесъ получихъ писмо и отъ бае Христо. Благодаря ви много, че моитѣ писма се четатъ отъ селянитѣ съ голѣмъ „мѣракъ", както пиши бае Христо. На друго време бихъ ви писалъ още по-надълго, но сега, кое по напредъ, всѣки се загрижилъ за утрешния день и никой не знае какво му носи. Бае Христо ме моли да му му кажа нѣщо и по дневнитѣ събития, за голѣмата война, която се води отъ две още по-голѣми държави, за нашето поведение въ тая война и пр. Нѣма да пропусти и за това да ви говоря, но покжсно.

Въ последното си писмо ви нарисувахъ, какъ всички молепсани българи отъ крайнитѣ идеи на социализма преди повече отъ 30 години, днесъ сж съ други убеждения, съ други разбирания за живота. Тия българи, за които говорихъ въ миналото писмо, бѣха работници и еснафи. Поизрастнаха хората, провървѣ имъ въ живота, ожениха се, народиха деца (да имъ сж живи!), направиха нѣкоя и друга пара — и казаха сбогомъ на крайнитѣ идеи. Не можешъ направи социалистъ отъ единъ човѣкъ, който мисли за кжщата си и за бждещето на децата си. Въ това е цаката на цѣлия въпросъ, за който ви писахъ и който искамъ да развия подробно въ това писмо, Ако онния работници преди 30 години, които оставихъ въ Русе, живѣеха, да кажемъ, въ Германия или Франция, нѣмаше и до день-днешенъ да прокопсатъ, искамъ да кажа, да свържатъ двата края въ живота; тѣ щѣха да си останатъ работници, а нашитѣ станаха господари. Какъ става тая работа? Сега ще ви обясня. Работникътъ въ голѣмитѣ капиталистически страни е наемникъ и разчита само на надницата си: ако получава надница, има съ какво да живѣе, ако не получава, нѣма отъ кжде да намѣри срѣдства да издържа себе си и семейството си. У насъ, въ България, работата е по друга. Основнинятъ поминъкъ на нашиятъ народъ е земедѣлието, после занаятитѣ и търговията. Тия три поминъци даватъ прехраната на цѣлия народъ. Ако това не бѣше така, щѣше да сжществува безработица, не презъ два три месеца презъ годината, а цѣлъ животъ. Щѣха да страдатъ отъ безработица не 5—10 хиляди, а стотици хиляди. А то, какво излиза? И въ България има безработни, това е вѣрно, но каква безработица? Отъ день до пладне. Тъй като стана дума за българската безработица, да ви съобща нѣщо много интересно, не толкова за васъ, а за онния въ селото, които чакатъ спасение отъ чужди идеи. Преди не много време, само преди една седмица, въ разпространения вестникъ „Зора" четохъ следното съобщение на Главната Дирекция на труда: „Презъ последнитѣ дни безработнитѣ сж започнали да се явяватъ на опредѣлената работа, но празднитѣ мѣста не ще се попълнятъ, понеже не всички зарегистрирани безработни се явяватъ да искатъ работа". Това не съмъ го измукалъ отъ пръститѣ си, четохъ го въ вестника, ще го изпратя да го прочетете и вие въ село, ако случайно не сте го чели; броятъ е отъ 13 февруарий 1940 год. Е, това безработице ли е? Да те викатъ на работа и да не отиваш! А не отива синковецътъ, защото, или разчита на помощь, каквито само въ нашата страна сж добре уредени отъ разнитѣ работнически институти и организации, или защото има прикжтани пари, или пъкъ е постжпилъ на друга, по-добра работа, безъ да съобщи това на Дирекцията на труда. Такава страна е байовци, България: за всѣкиго има работа, стига само да не е мързеливецъ и шарлончия, да дига врѣва или отъ скудоумие, или да се покаже, че и той нѣщо разбира отъ голѣми работи.

Тъй като у насъ вирѣятъ дребнитѣ занаяти и дребната търговия не е никакъ трудно днешния работникъ утре да стане господарь, а това показва, че България се различава коренно отъ капиталистическитѣ индустриални страни, кждето разпредѣлението на работата и на богатствата е строго очертано, на една страна буржуазията, на друга—работническото. Колкото се отнася до България, тя е земедѣлска страна, съ своитѣ собствени нужди. Когато тия нужди нарастватъ, а иначе не може, защото всѣка страна, която иска да напредва, трѣбва да се стреми да увеличи нуждитѣ на своитѣ граждани, — пакъ капитализмътъ нѣма да хване коренъ у насъ, ето простата причина, че България е страната на дребната собственость и затова въ България нѣма пролетариятъ.

Обяснихъ, защо нѣкогашните

П. Господиновъ

МАХЛЕНСКИЯТЪ ФИЛОСОФЪ

Бащитѣ ни бѣха на фронта, нѣкѫде много далече. Майкитѣ ни, огрижени и потънали въ скрѫбь, нѣмаха време да се занимаватъ съ насъ. Ние бѣхме волни птички, живѣехме съ възторзитѣ на всѣки изминатъ день, безгрижни като всички деца. Улицата бѣше нашето ново училище, — тя ни привличаше властно, опиняваше ни и всѣки часъ магьоснически ни зовѣше въ прегрѫдкитѣ си.

Ние нѣмахме много свободно време, защото цѣлиятъ ни день бѣ посветенъ на игри, на луди препускания изъ града и на близки и далечни странствувания изъ околноститѣ му. Не зная по чие внушение, но ние често ходѣхме въ турската махла, гдето се сражавахме съ „червенитѣ фесове".

Нищо невъзможно нѣмаше за насъ. Въ градскитѣ лозя, въ чуждитѣ лозя, ние бѣхме като у дома си: на групи шетахме въ тѣхъ и ги унищожавахме като истински скакалци. Тукъ ние се опиянявахме отъ свободата, хайдутувахме, пѣехме на високъ гласъ, като истински свободни хора.

И когато тѣзи лудории ни отегчаваха, отивахме въ градскитѣ гробища, за да се скитаме безцелно изъ тѣхъ или, струпани на купъ, отваряхме руската гробница и съ любопитство гледахме струпанитѣ на камара черепи на рускитѣ войници, умрѣли нѣкога за свободата на България. Тишината на гробищата, мълчанието на хилядитѣ кръстове и паметници—всичко това властно ни покоряваше и впечатляваше.

За всичко и за всички ние бращолевехме съ лекота. Кметътъ за насъ бѣше разбойникъ, защото не даваше повече хлѣбъ отъ установената дажба. Учителитѣ ни бѣха на война, а тѣхнитѣ замѣстници — млади и неопитни учителки, бѣха само по-голѣми наши връстнички. Ние говорѣхме съ тѣхъ и за тѣхъ така, както си приказвахме помежду си.

По това време градскитѣ буклукчии бѣха немощни и стари хора, които много често си патиха отъ нашитѣ лудории: понѣкога вземахме количкитѣ имъ, или разпрѣгахме конетѣ имъ, за да се надбѣгваме съ тѣхъ. Нѣмаше нищо непонрато за насъ: препускахме съ буклукчийскитѣ коли и по полето и въ града.

Но това бѣха детинщини. Скоро тѣзи безмислени лудории ни опротивяха. Понѣкога тѣ ни се виждаха смѣшни и глупави, защото ние се чувствувахме въ сѣнката на войната, която бушуваше. Нали и ние бѣхме синове на тѣзи, които съ кръвьта си пишеха славната история на бѣлгарскитѣ победи.

Една нова страсть властно обсебваше душитѣ ни, опиняваше ни, — тя ни караше да се чувствуваме горди, възмжжали, достойни приемници на българскитѣ герои. Защото и ние бѣхме войници. „Народнитѣ врагове" бѣха пакъ турцитѣ,— не анадолскитѣ а нашитѣ турчета, които живѣеха на края на града.

—Когато кръста побеждава, минаретата трѣбва да мълчатъ,—тъй казваше нашия махленски философъ Шилото.

—Това самъ Господъ—Богъ желае!

—Долу полумесеца! —Викахме ние въ хоръ.

Една късна вечерь най-първитѣ тартори на градскитѣ махали се събрахме на важно заседание. Трѣбваше и ние да участвуваме съ своя влогъ въ величавата борба, която нашитѣ бащи и братя водиха за свободата на брата робъ. Заседанието се състоя въ тъмницитѣ на запустѣлата махленска джамия. До късно разисквахме какъ по-жестоко да накажемъ „червенитѣ". За насъ тѣ олицетворяваха робството и „войната на кръста съ полумесеца", както казваха по-онова време по-старитѣ.

Шилото, най-възрастния ученикъ между насъ, дребенъ на ръстъ, съ живи, котешки очи, имаше сурови, почти груби черти на лицето. Въ неговитѣ движения, винаги рѣзки, се криеше нѣщо властно. Той имаше мжжка походка, твърдъ и дебелъ гласъ, които го правеха по-възрастенъ, отколкото бѣше. Само малкитѣ му боси крака и детска усмивка напомняха неговитѣ детски години.

Този махленски философъ имаше наистина много странни разбирания за всичко. Той обичаше често да казва: ударятъ ли те, удряй и ти! неговата философия се заключаваше въ думитѣ: кажатъ ли ти две, ти кажи четри; не ти ли даватъ, ти си вземи самъ...

И тази вечерь Шилото остана вѣренъ на своята хишническа природа. На заседанието той бѣ нѣщо като председатель. Говори, най-много той говори. Ние го слушаме съ захласъ, скрити въ избоялитѣ тръне, а той, види се, за да ни напомни за своето първенство, каза съ познатия си гръмогласенъ гърлестъ гласъ:

— Хемъ, чувайте, скрито — покрито да нѣма! Решаваме ли — решаваме. Утре да не се чуе туй-онуй. Казано — речено! Да нѣма вайкания, че дяволъ ви взелъ...

Ние бѣхме свели глави и покорно слушахме тѣзи наставнически слова. Само Диндата промърмори:

— Ще биемъ червенитѣ, ама здравата ще ги биемъ!

— Както атакуваме турската махала, — продължи пакъ Шилото, — хванете ли нѣкой феслия, хичъ да не си поплювате: удряйте! Вика ли: счупете му главата! То война не е проста работа — какво го мислите вие... Войната е нѣщо такованка: удряй ти, да не ударятъ тебе...

И Шилото, като изгледа всички ни, повдигна съ ръце скъсанитѣ си панталони, почеса се по главата — коситѣ му, винаги чорлави, се раздипляха като калчица — после додаде, все така важно, наставнически и съ видъ на човѣкъ, който знае какво иска и за какво говори:

— Войната на кръстьта съ полумесеца я почнаха нашитѣ бащи и братя, ще я довършимъ ние... Хичъ нѣма да се посрамимъ, я? Тя нашата се е видѣла: и ние ще мремъ като бащитѣ си!

Въ последнитѣ думи на Шилото прозвуча една сантиментална нота, която като електрически токъ ни подпали и съ сребърenъ блѣсъкъ се отрази на очитѣ ни.

Извадка отъ нова, непубликувана още книга. Отдѣлни късове се появиха въ в. в. „Литературенъ гласъ", „Вечеръ" „Добруджански гласъ".

Българскиятъ народъ има силата — морална и материална, и волята — стоманена и неизмѣнна, и правото — на животъ и социално равенство, и готовностьта— да изгори въ борбата, но да осѫществи величието на България.

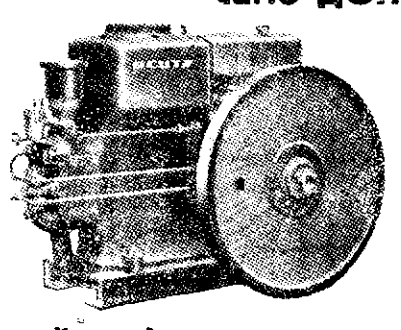
„ДОЙЦЪ"

ЗАПОМНЕТЕ!

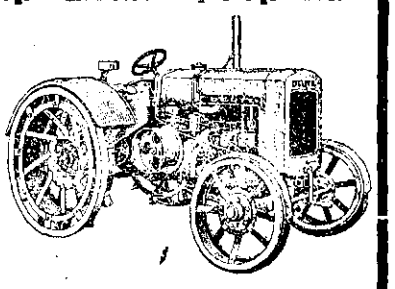
само ДОЙЦЪ моторъ

ИКОНОМИЯ И ТРАЙНОСТЬ САМО

ЗА ПРЕДПОЧИТАНЕ САМО

най-голѣмата германска фабрика

„DEUTZ"

ВНИМАНИЕ! ПРИСТИГНАХА НИ ВНИМАНИЕ!

всички видове зѫби за вършачки американски и европейски: всички видове мотори, трактори, електромотори, земеделски машини, водопроводни и електрически материали при

СТЕФАНЪ П. СМОКОВЪ

ул. „Князъ Симеонъ Търновски" 48 — ДОБРИЧЪ

Телефонъ № 166

Представитель за Добруджа на мотори и трактори

„ДОЙЦЪ"

356—10

„ЛИТЕРАТУРЕНЪ ГЛАСЪ"

ул. „Парчевичъ" № 39 — СОФИЯ

Набавете си следнитѣ книги на познатия добруджански деецъ и писатель

П. ГОСПОДИНОВЪ:

Млада Добруджа	5 лв.
Добруджа и нейнитѣ борби	5 лв.
Посоки и цели	10 лв.
Нме, младитѣ	10 лв.
Образи и сѣнки	30 лв.

Поржчки и суми до в. „Литературенъ гласъ", пощенска чекова смѣтка № 2102 — София.

ДРАГОМИРЪ САКЕЛАРЕВЪ

— АДВОКАТЪ —

Премѣсти кантората си на ул. „Царица Иоанна" № 37 — срещу Сждебната палата — ДОБРИЧЪ

работници напустнаха партията на социалиститѣ и комуниститѣ: това ще се повтаря всѣки 10 и 20 години,—едни ще идватъ да ги замѣстватъ други ще стоятъ отъ день до пладне, но така ще върви, защото така е построенъ свѣтътъ: на младини да имаме единъ акълъ, като по възмъжели другъ, а като поумнѣемъ — да отидемъ тамъ кждето ни е мѣстото! Сега да видимъ, пъкъ, какво стана съ ония учени, като мене, които свършиха наукитѣ си въ Европа, върнаха се социалисти, проповѣдваха на лѣво и на дѣсно социалистическото и комунистическото слово, писаха брошури, издаваха вестници, държаха речи и на края —свършиха съ това, че си седнаха, да прощавате, на задницитѣ и станаха водачи на мършавата българска „буржиазия", която не заслужава да носи това име, защото, като й събера капиталитѣ, нѣма да мога да закупя две фабрики, каквито сж оржжейнитѣ фабрики на Крупъ въ Германия, или Шнайдеръ въ Франция.

Защо, прочее, тия мжжаги, бивши социалъ-демократи и комунисти напуснаха партийтѣ си и отидоха при „буржиазията"? Защо азъ сторихъ сжщото? Дали за това, че чакахъ облаги, парй, или чинъ? Облаги или сигуренъ животъ имахъ, като бѣхъ служитель на държавата. Напустнахъ службата, заловихъ се на частна работа и бѣхъ още по добре. Всички които напустнахме крайнитѣ партии, сторихме това отъ съзнанието, че българската действителность не е европейската, че България е едно нещо, Германия, Италия, Англия и Франция, друго нѣщо. Че и а годинитѣ, на които стигнахме, опитностьта, която придобихме въ живота, не ни позволява повече да лжжемъ. Да, мои приятели, да лжжемъ народа за работи, които ние сами престанахме да вѣрваме: че не е простено на хора, които искатъ да минаватъ за честномислещи, да залъгватъ младежи по села и градове съ нѣкакви си социални революции, които си иматъ мѣсто на други страни, като Русия, напримѣръ, кждето на сто хиляди мужици, едва двама притежаваха земя. Тѣ, санкимъ и сега не притежаватъ, но продължаватъ да я обработватъ, както по-рано съ надежда, че единъ день ще живѣятъ по-добре, отколкото днесъ. Колкото се отнася лично до менъ, азъ имахъ и други причини да напусна крайнитѣ си идеи и да се отдамъ на трудъ вмѣсто да държа речи по клубоветѣ. Азъ изучихъ икономическото развитие не само на моето отечество, но и на нашитѣ съседи, на други голѣми страни, на Русия и единъ день си зададохъ въпроса: каква е разликата въ икономическото положение на България и това на нашитѣ съседи? И ако има разлика, въ какво се състои тя? На тия въпроси азъ имахъ пълната възможность да отговоря, защото обходихъ всички балкански страни, запознахъ се съ икономическото имъ положение и можахъ да си правя заключенията. Колкото повече възмжжавахъ, толкова повече тия въпроси ме занимаваха и доидохъ до следното заключение. Ако е сждено да ставатъ социални промѣни и, нѣщо повече, ако трѣбва да избухне революция, за да се постигнатъ тѣзи промѣни, първо тѣ трѣбва да се извършатъ въ нашата северна съседка, Румъния, после въ Турция и на последно мѣсто въ Югославия и България. Азъ не ви говоря за днешна Румъния, кждето само отъ десетилѣтия станаха известни промѣни въ полза на селяка, а за оная Румъния преди 30 години, когато мнозинството отъ селянитѣ не живѣеха въ кжщи, като у насъ, а подъ земята, като къртици; когато едничката имъ храна бѣше царевично брашно, мамалига, тѣсто замѣсено сано съ вода; когато нито единъ селянинъ, запомнете добре, нито единъ селянинъ не знаеше да чете, нито да пише; когато на сто хидяди селяни едва ли десеттѣ притежаваха своя земя, —селянитѣ работеха за смѣтка на мошиеритѣ, голѣмитѣ земевладѣлци — чокои и живѣеха като добитъкъ. Казвайки като добитъкъ, не преувеличавамъ: съ очитѣ си съмъ го виждалъ, не ви разправямъ приказки — това го знаятъ всички мои съвременници.

Въ сжщото това време, значи преди 30 години, България хвърчеше на крилетѣ на аеропланъ: строятъ се училища, пристанища; тя хранене съ жито далечни страни; самунъ хлѣбъ струваше 20 стотинки, едни обуща 15 лева, катъ горни дрехи—60 лв., пакетъ тютюнъ—20 стотинки, кутия цигари първо качество—60 стотинки, чаша бира—15 ст., кило вино—20 пари! Всѣки бѣше се отдалъ на работа, пѣсни се носѣха по полето, всички селски деца ходеха не школото, нѣмаше неграмотенъ войникъ въ казармата. И при това положение въ едната и другата страна, Румъния и България, какво ставаше у насъ драги мои приятели? Ставаше нѣщо, което има само едно име: политическа щуротия. За нея—въ идущето писио.

България трѣбва да бжде силна не само съ духа на своята войска, но и съ нейното оржжие. Срѣдствата отъ вжтрешния държавенъ замъ е въпросъ на честь и дългъ на всѣки българинъ.

ДОБРУДЖАНСКИ
ГЛАСЪ

Информационенъ ежедневникъ за общественъ животъ, стопанство, културенъ подемъ и широка разгласа

ЧУЖДЕНЦИТЪ ЗА БЪЛГАРИЯ

„Фьолкишеръ Беобахтеръ" помества една обширна статия отъ д-ръ Францъ Ронебергеръ за решението на България, въ която между другото се казва:

„Отдавна се разбра, че тази война представлява една революция, която обхваща всички жизнени въпроси на европ. народи и хора. Никой не може да се освободи отъ тази революция; сжщо и ония народи, които върваха до сега, че могатъ да живѣятъ въ уютна резервираность отъ европейската общность: тѣ ще бждатъ принудени да вематъ решение сега, при започването на европейската война противъ главатаритѣ на болшевизма.

Съветскитѣ агитатори дълго време се опитваха да спечелятъ България въ полза на панславянския болшевизъмъ, но съвсемъ нѣмаха тукъ тоя успѣхъ, както въ Сърбия. Въ България снеха маската на модерния панславизъмъ и съ това се спаси българския народъ.

Бдлгария винаги е страдала отъ панславизма. България се опредѣли окончателно за националнзма противъ панславизма".

Съобщаватъ отъ Бернъ: „Въ международнитѣ кржгове се отдава голямо значение на факта, че именно България е била натоварена да представлява интереситѣ на воюващитѣ Германия, Унгария и Румъния въ Съветитѣ. Като се държи смѣтка, че тази деликатна роля е възложена на България, тукашнитѣ политически врѣди смѣтатъ, че нейното положение се цени твърде много отъ воюващитѣ, както и за бждещето и значението въ изграждането на нова Европа. Българскиятъ представитель въ Москва, който е работилъ при много трудни условия, поради липсата на съобщения, е успѣлъ да извърши възложената му мисия, като първитѣ резултати сж вече на лице — престоящата размѣна ни дипломатическитѣ мисии".

Ленинградъ — Петроградъ
ИСТОРИЯ И ЗНАЧЕНИЕ НА ГРАДА

Ленинградъ е името на основания отъ петъръ Велики градъ въ дъното на Финския заливъ при устието на р. Нева. Преди болшевишката революция градътъ е носилъ името Петроградъ или Петерсбургъ — на името на своя основатель Билъ е прекръстенъ на Ленинградъ презъ 1934 год. въ честь на водача на болшевишката революция Ленинъ. Той е единъ отъ най-голѣмитѣ и най-хубавитѣ градове на Русия. Преди идването на болшевикитѣ е билъ престоленъ градъ. Има около 2,300,000 жители. Презъ царско време за града сж били полагани много голѣми грижи, затова е билъ много добре уреденъ. Тукъ е билъ съсрѣдоточенъ цѣлия обществень и културенъ животъ на Русия. Отъ тогава сж останали университета, многобройни училища, академии, библиотеки и др. Прочути съ своята хубость сж и булевардитѣ край р. Нева, а сжщо и красивитѣ мостове по нея. Тукъ се намира и най-голѣмата картинна галерия на Русия — Ермитражътъ, който е интересенъ и по своята архитектура и по числото на отбранитѣ картини — произведения на най-голѣмитѣ художници въ свѣта. Има сжщо така и много красиви църкви. До свѣтовната война тукъ е сжществувала една много добре развита индустрия и търговия, а дори и сега градътъ не е загубилъ своето важно икономическо значение. Освенъ това си значение, градътъ има и голѣмо стратегическо значение. Той е единственятъ изходъ на Съветска Русия къмъ Балтийско море, особено сега, когато бѣ превзета Рига и се очаква завземането на Естония отъ германцитѣ. Неговото стратегическо значение е било съзнато още отъ основателя му, който за неговата защита е построилъ прочутата крепость Кронщадъ на о. Котлинъ срещу устието на р. Нева. Тукъ се намира и цѣлата съветска балтийска флота, чието положение въ последно време, следъ свѣткавичнитѣ успѣхи на германцитѣ, е станало твърде критическо още повече, като се има предвидъ и присъединяването на Финландия къмъ войната и напредването на германо-финландскитѣ войски.

ТЕАТЪРЪ ВЪ ДОБРУДЖА!
СЖЩНОСТЬ И ЗНАЧЕНИЕ НА ТЕАТЪРА

Никоя културна проява не буди толкова много интересъ и размисъль всрѣдъ българската общность, както театъра. Неговата роля въ културното развитие и национално възпитание на нашия народъ винаги е била отъ значение на най-голѣма етична сила. Презъ робството той е будилъ съзнанието и волята за борба и саможертва предъ олтаря на националната ни свобода; —въ днитѣ на свобода, той е школа за образование и възпитание, примѣръ на национална и гражданска доблесть, издигайки ги до достоинството на религиозенъ обрядъ.

Въ миналото и днесъ, той е насжщна нужда, къмъ задоволяването на която трѣбва да се стремятъ не само неговитѣ творци, но и държавата и обществото, като национална общность.

Каква е сжщината на театъра?

Театърътъ е живото искуство, чийто поприще е сцената, а тя е най-прѣкия и най-кжсия пжть, по който красотата, доброто и националнитѣ и човѣчни идеи стигатъ до умоветѣ и душитѣ на хората и имъ ставатъ понятни. Защото неговата сжщность не е само едно искуство, а е най-щастливъ сборъ на всички изкуства съ единната цель за цѣлостно образование и възпитание; защото той не е само отражение на живота вчера и днесъ, но е носитель и на по-свѣтлото утре.

И наистина, колко много трепети буди понятието театъръ! Въ него сж и рая и ада, освѣтени отъ въображението на гения и възсъздадени чрезъ видимитѣ срѣдства на живота. Театърътъ с мѣстото, кждето се калява характера чрезъ примѣра; кждето се садятъ порив и блѣстятъ съ ореола на безсмъртни герои борцитѣ за свободата на единъ народъ, за обществена справедливость, за семейно щастие — за щастието и доброто на човѣка.

Затова, ако неговитѣ творци изгарятъ въ неговия пламъкъ, който тѣ подържатъ съ собствената си плътъ, за да удовлетворятъ своя копнежъ къмъ творчество и изпълнятъ единъ обществень дългъ, другитѣ — неговитѣ посетители, блажено се кжпятъ въ неговитѣ обилни топли лжчи.

Театърътъ съчетава всички видими противоречия и създава едно божествено цѣло — живота въ рамка. Той включва въ себе си и невѣроятната глупость, като проява на живота и повсевѣчния гений. Той ни показва съ еднаква бистрота и рушителя и твореца, предателя и патриота. Той съпоставя доброто на злото; добродетелята —на извращението; вѣрата —на безвѣрието; силата — на немощьта; вѣчното — на мимолѣтното.

Театърътъ освѣтява съ надежди пжтя на отчаяния; изтъква смисъла на живота и миросъзданието и чрезъ съкращаване на времето, изяснява причинната връзка и последствията отъ представенитѣ събития; повишава съзнанието на гражданина за неговия дългъ къмъ националната и социална общность, въ която той живѣе.

И не само това, но чрезъ своята многообразность, чрезъ живото художествено слово, той учи и възпитава къмъ обичь на родния езикъ, на родното творчество: изтъква нравствения ликъ на народа въ неговия битъ — учи да обичаме и тачимъ това което е наше народно и национално! А чрезъ създаване на емоции, той обръща погледа ни и къмъ красивото и достойното.

Ето съ нѣколко думи значението и сжщината на театъра.

А такава е въобще и ролята та българския театъръ презъ всички времена, но никога като днесъ нему не е било давано толкова високо призвание, а още повече въ една българска провинция, била до вчера подъ робство.

На театъра и неговитѣ вдъхновители въ Добруджа, се пада тежката, но благородна задача да привлича и обединява българското население, да го възроди и постави бодро на нозетѣ му; да поясни погледа и съзнанието му, за да вижда, ясно напредъ въ бждащето величието и историческото призвание на своя народъ и държава въ културния развой на човѣчеството.

Добруджа има всички живи творчески сили, материални и обществени условия да създаде, съ помощьта на държавата и въ духа на цѣлокупнитѣ ни национални интереси единъ срѣдищенъ театъръ въ Добричъ.

Ат. Павловъ Поповъ

ВЕСТИ

— Въ града ни пребивава отъ два дни видния деятель по популярнитѣ банки въ България и бившъ министъръ, г-нъ Ради Василевъ.

—ВСИЧКИ преселници настанени временно въ гр. Добричъ, кварталъ Петия и с. Суючукъ които не сж теглили жребие, да се явятъ на 11 т. м. следъ обедъ предъ комисията по настаняване преселницитѣ, за да теглятъ жребие.

За онези които не сж теглили жребие ще се тегли отъ комисията. Комисията ще заседава въ помещението на читалището, гр. Добричъ.

—ВСИЧКИ земедѣлски стопани, които сж застраховали посевитѣ си и сж получили удостовѣренията си за сжщата цель да побързатъ до края на м. юлии да изплатятъ застрахованата премия предъ Б.З.К. Б-ка Добричъ, тъй като следъ тази дата ще трѣбва да плащатъ глоба.

— ОБЛАСТНАТА стопанска дирекция съобщава, че министерския съветъ съ постановление, публикувано въ Държавенъ вестникъ, брой 146, забранява продажбата на произведеното сирене въ домакинствата. Продажбата на сирене направо на консуматора, или чрезъ търговци, може да става само отъ мандритѣ и съ разрешението на Главното комисарство по продоволствието.

— ВЪ ПОНЕДѢЛНИКЪ се състоя музикалната репродукция на ученичкитѣ на г-ца Надежда Анкова. Изпълнението на доста труднитѣ номера отъ наши и чужди композитори бѣ отлично. Пролича, както усърдието проявено отъ страна на г-ца Анкова за отличната подготовка, така и старанието на ученичкитѣ й.

— На основание наредбата № 6 отъ 3 юлий 1941 година на висшия адвокатски съветъ и съгласно чл. чл. 63 и 69 отъ закона за адвокатитѣ, съобщава се на г. г. адвокатитѣ отъ Добричъ, Балчикъ и Каварна, че изборътъ на 5 действующи и 5 дънълнителни членове на новообразуваната Добришка адвокатска колегия, ще се произведе на 20 юлии т. г. въ гр. Добричъ, въ заседателната зал на Добришкия областенъ сждъ. Гласуването ще започне въ 9 часа и ще продължава непрекжснато до 17 часа. Изборната комисия ще се председателствува отъ адвоката г. Ради Радевъ и членове: адвокатитѣ г. г. Иванъ Стоевъ Димитровъ и Александъръ Милевъ Геневъ. Поканватъ се най-кжсно до датата на избора всички адвокати съ седалище: Добричъ, Балчикъ и Каварна да гласуватъ. Гласуването е задължително: иматъ право изправнитѣ членове изплатили адвокатски такси, глоби и пр. до деньтъ на избора.

ПЕТЪРЪ МОСКОВЪ

нѣма дм приема на именния си день — Петровдень

ТРУДОВА КОЛОНА

Увеличение съ 10 % заплатитѣ на работницитѣ

На основание чл. 22 отъ Закона за гражданската мобилизация увеличаватъ се съ 10 на сто заплатитѣ и надницитѣ, плащани по ведомость на всички работници и служащи въ занаятчийски и полу-занаятчийски предприятия и заведения отъ всички браншове съ изключение на следнитѣ: 1) занаяти: абаджийски, вулканизаторски, кожарски, галванопластически грънчарски, калайджийски, кожаро-опинчарски, медникарски, мутафчийски, подковашки (налбантски) тенекеджийски и 2) полу-занаяти: плетене съ тръстика и др. материали площитѣ на мебели, тепавичерство.

Работници и служащи сж всички наети на работа лица безъ разлика на полъ, възрасть народность видъ на труда и начинъ на заплащането на заплатитѣ.

При надници изчислявани възъ основа на акордна работа се увеличава самата акордна цена съ 10 на сто.

Възнагражденията дадени въ натура не подлежатъ на увеличение.

Горнато увеличаване влиза въ сила отъ 1 августъ 1941 год. като при изчислението му се изхожда отъ ведомостьта на 31 мартъ 1941 год.

То се дава на работници и служащи които презъ времето отъ 1 мартъ до 1 августъ 1941 год. не сж получили, чрезъ единични споразумения, колективни трудови договори или арбитражно решение 10 на сто или по-голѣмо увеличение върху ведомостьта отъ 31 мартъ 1941 година.

Получилитѣ презъ времето отъ 1 мартъ до 1 августъ 1941 година увеличение по-малко отъ 10 на сто получаватъ разликата съ 10 на сто отъ 1 августъ.

Заплатитѣ на работницитѣ и служащитѣ въ горепоменатитѣ предприятия които започватъ работа следъ 1 августъ 1941 година, не могатъ да бждатъ по малки отъ заплатитѣ и надницитѣ плащани на сходнитѣ тѣмъ предприятия и заведения, работели между 1 мартъ и 1 августъ 1941 год.

Задължаватъ се всички предприятия и заведения да съобразяватъ ведомоститѣ и надницитѣ за следъ 1 августъ 1941 година съ това постановление.

Сезоннитѣ предприятия, които не сж работили между 1 мартъ и 1 августъ 1941 година даватъ увеличението 10 на сто на базата на заплатитѣ и надницитѣ получавани презъ следния месецъ на последния работенъ сезонъ.